

1861 komme til Anvendelse paa Fæstegodsjet paa Samsø, idet jeg opfatter det saaledes, at derved ikke kan siges at foregribes nogen Afgjørelse af, hvorvidt Bestemmelserne allerede nu kunne anses at være anvendelige paa Samsø eller ikke. Der siges nemlig kun, at de nævnte Paragrafer skulle komme til Anvendelse, men at man udtaler dette kan ligesaa godt være begrundet deri, at der har været reist Tvivl desangaaende, og at man har ønsket at fjerne denne Tvivl, som deri, at man har meent, at de tidligere ikke vare anvendelige, og nu vilde gjøre en Forandring i saa Henseende. Hvilken Anstuelse man end har om Anvendeligheden af den hidtil bestaaende Lovgivning paa disse Forhold, troer jeg, at Intet præjudiceres derved, at man forandrer Ordene i § 1 paa den foreslaaede Maade. — Hvad Forslaget til § 3 angaaer, er det ganske vist, at jeg helst havde seet, at de Ord, som ere foreslaaede at skulle udgaae, vare blevne staaende, men paa den anden Side kan jeg heller ikke see, at der i Realiteten forandres Noget ved, at disse Ord udgaae.

Det af 15 Medlemmer (see Sp. 1902) til § 1 stillede Forslag, som jeg har ønsket affømt i 3 Dele, finder jeg mig foranlediget til at fraraade i det Hele, skjøndt jeg vistnok har mere imod enkelte Dele af det end imod andre. Den første Deel, som gaaer ud paa, at der imellem Ordene „Bygningernes“ og „Eiere“ skulde indsthydes Ordet „Tostens“, har jeg egentlig ikke andet imod, end at det ikke er mig ganske bekendt, hvorvidt det forholder sig saaledes, at der i alle de Tilfælde, hvorom der kan blive Spørgsmaal efter Loven, findes henliggende til Bygningerne med Grund og Have noget Jord, som kan kaldes en Tost. Det er ganske sikkert, at saaledes som det nu staaer i Lovforslaget, kan der umulig fremkomme nogen Ulempe. Det omtales nemlig i Lovforslaget, at Bygningernes Eier har havt en vis Afgang til at faae Fæste paa de tilhørende Jorder, og har Bygningernes Eier havt denne Afgang, har naturligtvis ogsaa den Eier af Bygningen, der tillige har eiet en Tost, havt denne Afgang. Det kan derfor ikke føre til nogen Misforstaaelse, at man ikke tilføjer Ordet „Tostens“, men derimod er det mig ikke klart, om man ikke vil afstedkomme

en Ulempe ved at føie dette Ord til, idet det maaskee da kunde være tvivlsomt, om Bestemmelsen kunde komme til Anvendelse, naar Bygningerne vel have en særlig Eier, og naar denne Eier tillige er Eier af den Grund, hvorpaa Bygningerne staae, men der ikke hører nogen Tost til Bygningerne. Jeg troer derfor, at de ærede Forslagsstillere ville udsætte sig for at gaae imod deres egen Hensigt ved denne Tilføining. Min væsentlige Betænkelse ved at gaae ind paa dette Forslag er, som sagt, grundet paa, at jeg ikke har tilstrækkelig Kundskab om, hvorvidt det virkelig forholder sig saa, at der altid findes Toster henliggende til de paagjældende Bygninger. Jeg veed ikke, om det er Tilfældet overalt paa Samsø, og jeg skal derhos gjøre opmærksom paa, at Lovudkastet jo er affattet saaledes, at dets Bestemmelser ikke udelukkende ere indskrænkede til Samsø, men ogsaa skulle være anvendelige, forsaavidt lignende Forhold maatte finde Sted paa andre Steder. — Hvad angaaer de to andre Dele af Forslaget, da har jeg større Betænkelse ved dem. Det forekommer mig, at det er ganske rigtigt, hvad der blev udtalt af den ærede Indenrigsminister under Sagens anden Behandling, at det ikke var naturligt eller rigtigt i en Lov at indlade sig paa at udtale en Retsætning om, hvorledes det private Retsforhold mellem enkelte private Borgere skal opfattes, og ligesom det ikke er naturligt at gjøre dette, saaledes kan det ogsaa medføre Misligheder, forsaavidt andre Resultater maatte kunne blive statuerede af de dertil kompetente Autoriteter. Jeg skal føie til, at man ved at gjøre disse Tilføininger udsætter sig for at fremkalde Tvivl, hvor der uden dem ikke vilde være nogen Tvivl tilstede. Det, som det kommer an paa at give i Begyndelsen af § 1, er ikke en Udtalelse om, hvilket Retsforhold der skal bestaae. Bestemmelsen derom indeholdes i den følgende Deel af Lovudkastets § 1, medens man i Begyndelsen af denne § kun søger at betegne de faktiske Forhold, hvorpaa de senere etablerede Regler skulle komme til Anvendelse. Det er derfor naturligt i Begyndelsen af § 1 at holde sig alene til det Faktiske, og ved at indblande et retligt Moment risikerer man netop at reise Tvivl om, hvor-